

Benediktín o. Cyril Stavěl (1921-1990) - v čiernom oblečený Boží anjel s bielou hlavou

(pri príležitosti 15 rokov od jeho smrti)

alebo: Ako Timkovič získal politický azyl v Taliansku

(pracovný úryvok z pripravovanej knihy Jozafát V. Timkovič, OSBM, *Spomienky emigranta*)

V januári 1989 (rok a pol po emigrácii z Československa) Timkovič dostal politický azyl v Taliansku s úplne novým – cudzím priezviskom

Vo februári 1989 Timkovič konečne obdržal z *Ministerstva vnútra Talianskej republiky* dokument, že od 3. januára 1989 mu bol udelený štatút politického utečenca v zmysle *Ženevskej konvencie* podpísanej 28. júla 1951 a v Taliansku prijatej zákonom v roku 1954. Od tohto momentu si mohol vybaviť cestovný pas sivej farby.

Doporučený list z *Ministerstva vnútra Talianskej republiky* Timkovičovi prišiel niekedy koncom januára 1989. S vážnou tvárou mu ho priniesol monastyrský vrátnik **br. Osvaldo Vasil'kovskij (Waselkoskey), OSBM (1959)**. Doporučené listy z *Ministerstva vnútra Talianskej republiky* totiž u baziliánov na Via San Giosafat 8 v Ríme neboli každodennou záležitosťou... Timkovič bol práve v refektári monastýra. Mal tam službu pri príprave tanierov a príborov na večeru pre všetkých baziliánov... Keď s búšiacim srdcom list otvoril, srdce mu zaplavila veľká radosť a prenesmierna vďačnosť Hospodu Bohu, že obdržal politický azyl a konečne sa stal plnohodnotným človekom s novou vlasťou. Ako človek doteraz bez domoviny a bez akéhokoľvek občianstva a pasu, konečne získal novú domovinu a vlasť – Taliansko. Táto radosť však bola hneď akoby nejakým čarovným prútikom zlomyseľného čarodejníka zakalená faktom, že v dekréte o tom, že získal politický azyl i v sprievodnom liste nebolo jeho priezvisko, ale priezvisko kohosi iného... Čítal, čítal a znova čítal, očami znova a znova hltal dokumenty, ešte raz a ešte raz... Pred očami sa mu od emócií takmer až zahmlievalo a rozmazávalo, oblievala ho horúčava... To nebol on, dostal vytúžený azyl, ale nie on, niekto iný... Cudzie priezvisko sa nijako nechcelo zmeniť na jeho...

Timkovič mal od narodenia meno «Vladimír **Timkovič**», a preto oprávnene očakával, že pred talianskymi úradmi dostane politický azyl na meno «Vladimír **Timkovic**», teda bez dĺžňov a bez mäkčeňov... V rozhodnutí písanom po taliansky však bolo uvedené priezvisko niekoho celkom iného. Stálo tam čierne na bielom, že politický azyl získal akýsi «Vladimír **Timkovicz**». Dátum narodenia sa zhodoval i krstné meno, i adresa, ale priezvisko bolo totálne inej osoby – nejakého Poliaka. S tým priezviskom sa nemohol nijako stotožniť.

Timkovič mal z toho pokazený celý deň. Konečne obdržal politický azyl a bude môcť ísť-vycestovať na baziliánsky noviciát niekde do zámoria (Brazília, Kanada alebo USA), lebo v Československu bol ešte socializmus, ale priezvisko sa nezhodovalo. Uzná mu niekto, že to je politický azyl jeho? Celý smutný a vykoľajený ukazoval dekrét o politickom azyle prvému baziliánovi, ktorý "náhodne", v skutočnosti však z Božej Prozreteľnosti, vošiel do refektára, kde si list z ministerstva vnútra ešte stále prehliadal, **o. Hrihorijovi Plančakovi, OSBM (1960)**, Ukrajincovi z Juhoslávie práve v tom čase študujúcemu v Ríme špiritualitu-duchovnosť... Ten spolusúcitne pokrčil ramenami, avšak nevedel Timkoviča lepšie uspokojiť... To bol len úvod Božej pomoci a zásahu, pretože oveľa úspešnejší bol **Kyryl I. Iščuk (Iszczuk), OSBM (1959)**, vtedy ešte len diakon, ktorý tiež študoval v Ríme a bol Ukrajincom z Brazílie, ale člen Americkej (USA) provincie baziliánov. S ľahkým potmehúdsnym dobromyseľným úsmevom na tvári Timkovičovi vysvetlil, aby si z toho nič nerobil, lebo v je-

ho rodine sú traja bratia, rodní súrodenci a každý z nich má v brazílskych dokumentoch iné priezvisko. Všetci majú svoje pôvodné ukrajinské priezvisko «Iščuk», zapísané v dokumentoch každý ináč... Jednoducho, keď po narodení vybavovali ich rodičia základné dokumenty na štátnej brazílskej matrike, vždy tam sedel iný úradník (iného národnostného pôvodu) a problém pre Západniarov komplikovaných spoluhlások-zvukov riešil iným spôsobom – úplne odlišne zapísal to isté priezvisko... Tak rodní bratia nemajú podľa priezviska nič spoločného, lebo je zakaždým ináč zapísané. Ubezpečoval Timkoviča, aby na nijaké úrady nechodil a nežiadal o správny zápis priezviska, lebo je to zbytočné – štátni úradníci majú totiž vždy pravdu a pri takomto upozornovaní a poučovaní, sa môžu veľmi ľahko uraziť a potom človeku veľmi skomplikovať jeho život.

Táto tragikomická groteskná situácia troch rodných brazílskych bratov, z ktorej si po celý svoj život nič nerobili, nakoniec uspokojila aj Timkoviča. Bola blahodárnym balzamom na jeho veľmi ubolenú dušu... Všetko odovzdal do rúk a vôle Božej. Na talianskom imigračnom úrade vypomáhali totiž Poľky – "odborníčky" na všetky slovanské jazyky – a niektoré z nich takýmto spôsobom polonizovali svet. Zo všetkých slovanských emigrantov, ktorí sa im dostali pod ruky, vyrábali Poliakov.

Keď si Timkovič vybavoval o pár mesiacov nato sivý pas Ženevskej konvencie (aby mohol cestovať do zahraničia), pohnutým hlasom vysvetľoval talianskému úradníkovi svoje správne meno a ten popozeral do dokumentov, sadol za počítač a benevolentne mu zapísal meno, aké si želal... A takto mu ho už správne zapísali aj do novučičského pasu... Prozreteľnosť urobila takýmto jednoduchým spôsobom zo zdánlivo neriešiteľnej situácie nakoniec *happy end*. Taký je Hospod' Boh – dopustí, ale nikdy neopustí. Neskôr, asi o pol roka nato, Timkovič v USA stretol na noviciáte i ďalších dvoch mladších súrodencov Iščukovcov a tí sa veľmi čudovali, keď sa ich pýtal, či majú odlišne zapísané priezvisko... Boli veľmi prekvapení, ako vie človek, ktorý prišiel z druhého konca sveta a ktorého vidia po prvýkrát v živote, o ich hlboko intímnych rodinných záležitostiach... Timkovič im vysvetlil, že mu to povedal ich brat v Ríme... Odľahlo im, ale do smiechu im z toho ani po tom nebolo. Bolo vidieť, že ich to kdesi v hĺbke duše tiež mrzí.

Ako si čitateľ tejto knihy môže všimnúť, všetci Ukrajinci, ktorí boli potomkami prisťahovalcov na Západ (3.-4. generácia), mali totálne pomenené-zmražené priezviská: Iščuk – Iszczuk, Vasil'kovskij – Waselkoskey, Jakymyšyn – Yakymyshyn (ten mal ešte šťastie, lebo sa aspoň po anglicky vyslovoval tak ako v ukrajinskom originále) alebo napríklad veľakrát spomínaný Pidručnyj s totálne zmeneným priezviskom v Brazílii na akéhosi Pedruche... I to je asimilácia prisťahovaleckých živlov v praxi... Ak niekto preto nájde svojho menovca z inej krajiny s trochu zmeneným priezviskom, to ešte vôbec neznamená, že nie sú rodina... Ved' dospelému Timkovičovi doslovne pred očami (bez opýtania sa) z minúty na minútu zmenili meno na Timkovicz...

Politický azyl získal vďaka obetavosti rím. kat. biskupa Hrušovského, baziliáni v tomto zmysle nepohli ani prstom

Proces na získanie politického azylu trval jeden a pol roka. Timkovič po celý svoj život cítil vo svojom srdci povďačnosť voči rímskokatolíckemu **biskupovi Dominikovi Hrušovskému (1926)** – vtedajšiemu riaditeľovi *Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda* na Via Cassia v Ríme, že po jeho emigrácii a príchode do Talianska (júl 1987), ho hneď veľmi obetavo zobral do svojho osobného auta spolu s ďalším čerstvým emigrantom **Stanislavom Mihaličkom (1955-1999)** a odviezol ich prihlásiť sa do utečeneckého tábora v Latine. Tam sa za nich zároveň aj zaručil, takže ako poli-

tickí utečenci a budúci bohoslovci nemuseli bývať medzi prostytutkami a spodinou ekonomických utečencov v meste južne od Ríma v Latine. Dostali povolenie bývať priamo v Ríme v bohosloveckom seminári a hneď študovať na kňazov. Do Latiny s biskupom museli cestovať až dvakrát... Dobrosrdečný a otcovský biskup im takto úplne nezištne venoval dva plné dni zo svojho života nehovoriac už o jeho *know-how* a kontaktoch ako biskupskej autorite... Bol tak prepracovaný, že pri jednej z ciest späť do Ríma musel odstaviť auto na krajnicu a na päť minút zavrieť oči a v úplnej tichosti si odpočinúť, aby potom sviežejší pokračoval v ceste späť... Neskrýval však svoju veľkú radosť, že mohol urobiť ďalší dobrý skutok a pomohol mladým slovenským bohoslovcom-emigrantom.

Namiesto trvalého pobytu v utečeneckom tábore sa potom v priebehu jedného roka každé dva týždne museli osobne hlásiť s potvrdením od **českého rektora o. Karola Vrátu (1925-2004)** z rímskeho pápežského seminára *Nepomucenum* v utečeneckom tábore Latina na miestnej polícii, že naozaj študujú.

Do Latiny tak Timkovič cestoval vlakom spolu s Mihaličkom každé dva týždne. Asi stotisícové mestečko Latina bolo od Ríma vzdialené okolo 62 kilometrov smerom na juh. Cestovali ta vždy parádnym komfortným moderným rýchlovlakom s klimatizáciou (Roma-Latina), o akých sa vo vtedajšom socialistickom Československu ľudom nemohlo ani snívať... Zaujímavé bolo, že obaja nevedeli poriadne po taliansky a imigrantskí policajti v Latine nevedeli zasa po anglicky (alebo sa aspoň tvrdohlavo tvárili, že nevedeli) – a tak sa museli dohovárať po taliansky. Timkovič si ešte v seminári *Nepomucenum* pripravil podľa slovníka frázu po taliansky – že čo vlastne chce. A potom, keď ju povedal policajtom v imigrantskom utečeneckom tábore, tí síce porozumeli, že načo prišiel, ale hneď čosi na neho vychrlili rýchlo po taliansky a Timkovič už bol z toho vedľa. Ale vždy šťastne obdržali povolenie (písomné potvrdenie) na ďalšie dva týždne na pobyt mimo utečeneckého tábora... Spolu s Mihaličkom to potom išli "osláviť" pri nekonečnom čakaní na spätný vlak do Ríma, že sa zastavili v Latine v jednom z mnohopočetných malinkých barov a vypili si tam po jednom maličkom penivom kapučíne (káva espresso so smotanou). Vteda jedno *cappuccino* stálo 700 talianskych lír... (tisíc lír sa vymieňalo za 20 Kčs, pre Talianov to bolo ako 70 halierov). Bola to prijateľná suma na tak slávnostné chvíle, keď stres u emigrantov už poľavil... Raz za dva týždne zaplatil *cappuccino* za oboch Timkovič a raz za ďalšie dva týždne zaplatil Mihalička... Niekedy sa medzi Talianmi pri objednávaní si kapučína žartovalo, keď sa povedala fráza:

— *La prego, un cappuccino, ma senza la barba...* (v preklade: Prosím si jedno kapučíno, ale bez brady..., lebo slovo *cappuccino* neznamena len špeciálny druh kávy, ale doslovne aj: kapucín – teda mních s dlhou bradou...).

Ak by bol Timkovič vstúpil k baziliánom hneď po svojej emigrácii do Talianska, nikdy by politický azyl v Taliansku nezískal. Baziliáni boli totižto v tejto oblasti úplne neschopní. Následne by bez pasu nemohol odísť ani na baziliánsky noviciát do USA... Ktovie ako by sa vtedy odvíjal jeho životný príbeh. Nikto vtedy ani nespíval, že socializmus sám od seba padne na jeseň r. 1989 a v pozdejších rokoch sa otvoria aj iné možnosti... Vtedy Timkovič a čo s ním bez pasu a možnosti cestovať do zahraničia, bol i pre baziliánskych predstavených neriešiteľný problém. Nutne potreboval baziliánsky noviciát, ale baziliáni noviciát v Taliansku nemali. Mohli ho poslať k jezuitom do Genova (Janova), ako tam neskôr po páde socializmu posielali na utvrdenie v katolicite postarších baziliánov-kňazov s večnými sľubmi prišlých z Ukrajiny. Ale s Timkovičom bola situácia iná. Obávali sa, že ak by totiž Timkoviča poslali na noviciát k jezuitom (jezuiti už r. 1882 reformovali baziliánov), kde by mali záruku, že neostane jezuitom a k baziliánom sa už nevráti. Ved' Timkovič bol ešte len mníšskym

kandidátom a k baziliánom prišiel od rímskokatolíkov, lebo miloval gréckokatolícky obrad... Ak by zistil, že namiesto gréckokatolíckeho noviciátu bude robiť aj tak rímskokatolícky u jezuitov, uvidiac, že baziliáni sú gréckokatolícki len naoko, mohol by navždy zostať u jezuitov – bol by aspoň u originálnych rímskokatolíkov... Možno preto v prípade Timkovič nepadla vôbec zmienka o možnosti robiť noviciát u rímskokatolíckych jezuitov...

Jednoducho baziliáni neboli schopní vybaviť politický azyl v Taliansku... Ďalším *hendikepom* baziliánov bola aj skutočnosť, že ani jeden z nich v *Generálnej kúrii baziliánov v Ríme* nemal talianske občianstvo. Naopak všetci Slováci pôsobiaci na *Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda* boli naturalizovanými Talianmi, čo im tiež prirodzene otváralo dvere na talianskych úradoch. Okrem toho baziliánom chýbalo spolucítenie s emigrantami (ktoré nedávno emigrujúci Slováci mali). Všetci baziliáni, ktorí vtedy pôsobili v Ríme, boli totiž už dávno naturalizovanými západniarmi. Patrili k tretej, ba dokonca až štvrtej generácii Ukrajincov žijúcich na Západe (Brazílii, Kanade, USA, Argentíny...). Všetci mali už od narodenia štátne občianstvo krajín, v ktorých sa narodili. Nevedeli sa preto vžiť do situácie človeka-úbožiaka bez vlastí a bez a kýchkoľvek platných štátnych dokumentov... Takže klobúk dolu pred heroickou obetavosťou a otcovskou starostlivosťou slovenského **rímskokatolíckeho biskupa Dominika Hrušovského (1926)**.

Šokujúca, až svätosť indikujúca obetavosť českého benediktína o. Cyrila Stavěla

Hore uvedené veľmi vyhranene vyjadruje nasledovný veľmi emotívne naplnený príbeh:

V decembri 1988, keď Timkovič bol baziliánom (kandidátom na baziliána) už asi šesť mesiacov, dostal z *Ministerstva vnútra Talianskej republiky* predvolanie pred komisiu, ktorá udeľovala politický azyl. Bolo potrebné, aby s ním išiel aj jeho predstaviteľ, ktorý mal tiež vystúpiť pred komisiou a potvrdiť jeho prinadležnosť k mníšskému rádu. Timkovič ešte nebol oblečený do baziliánskeho habitu (oblečku mal o pár týždňov nato 1. januára 1989), ale habit už mal ušitý a ihumen monastiera mu prikázal sa obliecť do habitu a takto sa prezentovať pred komisiou. S Timkovičom veľmi ochotne išiel hlavný ekonóm Generálnej kúrie baziliánov, ktorý v tom čase zároveň zastával funkciu predstaveného monastiera: **o. Severián Štefan Jakymyšin (Jakymyshyn), OSBM (1930)** – neskorší (od r. 1995) sídelný ukrajinský gréckokatolícky episkop v British Columbia (New Westminster) – na pobreží pri Tichom oceáne v Kanade. Bol Kanadčanom ukrajinského pôvodu. Jeho predkovia emigrovali do Kanady asi sto rokov predtým... Oba boli oblečení v čiernych habitoch s bielym golierikom z umelej hmoty okolo krku – typickým to habitom baziliánov po jezuitskej reforme po r. 1882 až do súčasnosti.

Pred vstupom do miestnosti, kde vypočúvala žiadateľov o politický azyl komisia zložená z asi desiatich Talianov (*La Commissione Paritetica di Elegibilità, Governo Italiano – Alto Commissariato delle N.U. per i Refugiati*), už čakalo asi päť mladíkov rozličnej národnosti, každý spolu so svojim predstaviteľom... Medzi nimi bol aj mladý slovenský **benediktín br. Michal (Michele) František Huliak (1959)** spolu so svojim českým predstaviteľom **o. Cyrilom (Cirillo) Stavělom, OSB (1921-1990)**... z benediktínskeho kláštora Madonna delle Grazie z Norcia, Taliansko.

Pred Timkovičom zavolali brata Michala Františka Huliaka, OSB (jeho priezvisko totiž začínalo na H, čo je skôr ako T – Timkovič). Do miestnosti vstúpil so svojim veľmi čiperným a veľmi komunikatívnym bielovlasým a bielobradým predstaviteľom **o. Cyrilom Stavělom, OSB (1921-1990)**. Boli tam krátko, asi len desať minút a keď vyšli, o. Cyril Stavěl, OSB, naradostene mimoiného poznamenal, že jeho novik

politický azyl dostane... a že je dobre, že tam išiel s ním a všetko tam vysvetlil, lebo ináč by asi azyl nedostal... Obaja benediktíni sa už zberali preč, keď sa náhle otvorili dvere a zavolali aj Timkoviča. A vtedy nastala trápna a pre Timkoviča naozaj nečakané beznádejná situácia – vysvitlo, že baziliánsky predstavený nevedno z akých príčin nechce ísť spolu s Timkovičom dovnútra pred komisiu. Timkovič svojho predstaveného prosíkal, naliehavo prehovárал..., že bez neho so svojimi znalosťami taliančiny komisiu nepresvedčí a azyl nedostane. Nič nepomáhalo. Zaťal sa, že on nepôjde a nepôjde. Vtedy v tejto bezvýchodiskovej situácii Timkovič svojho ihumena upozornil, či nepočul, čo hovoril benediktín o. Cyril Stavěl, že ak by tam on neišiel, tak by jeho novik politický azyl nedostal...

Nevedno, čo do **o. Severiána Š. Yakymyshyna, OSBM**, vošlo, či dostal strach, či sa hanbil a nechcel sa ponížovať – ale opakovane prehlásil, že v žiadnom prípade tam s Timkovičom nepôjde – ba držal sa kľčovite oboma rukami stoličky, na ktorej sedel, nechcel sa dokonca ani postaviť ani nejaké malé trucovité decko. S odstupom času by sa to mohlo zdať komické, že tak vážena, skoro šesťdesiatročná osoba ihumena monastýra sa správa ani malé decko a má strach... ale v danej situácii to pre Timkoviča komické vôbec nebolo. Timkovič tlačenej neúprosným časom (komisia čakala za privretými dverami) medzi iným sa ho zúfalo pýtal, že potom načo a prečo tu s ním išiel... A z jeho predstaveného, neprestajne záporne krútiaceho hlavou a nenachádzajúceho nijakej odpovede, nakoniec vyhŕklo, že tu vraj prišiel len nato, aby sedel a čakal na Timkoviča v čakárni... a že nie a nie, a on tam v žiadnom prípade nepôjde...

Odovzdaný do vôle Božej Timkovič, na smrť smutný zamieril sám pred komisiu... A vtedy zasiahla opäť sama Prozreteľnosť Božia. Stalo sa to, čo Timkovič a ani nikto v čakárni vôbec nečakal. Obaja odchádzajúci naradostení benediktíni zastali pri východe a boli nestrannými svedkami tohto spontánneho a neočakávaného trápneho rozhovoru – Timkovičovej *dilemy*. **O. Cyril Stavěl, OSB**, sa náhle vrátil späť a pristúpil k Timkovičovi s návrhom, či on môže ísť spolu s ním pred komisiu... Celý prekvapený Timkovič sa nezmohol ani na odpoveď, len súhlasne prikývol. Potom sa s vážnou tvárou obrátil k Yakymyshynovi a to isté dovolenie si vyžiadal i od neho... Po obdržaní dovolenia mladý bazilián so starým benediktínom spolu vstúpili do priestranej svetlej miestnosti a na pokyn sa usadili uprostred na dve pripravené stoličky, priamo zoči-voči pred prísnu komisiu sediacu na vyvýšenom mieste za obrovským stolom pred nimi... Členovia komisie boli veľmi prekvapení, že **benediktín o. Cyril Stavěl**, ktorému jeho snehobiela hlava majestátne kontrastovala s ako noc čiernym habitom s kapucňou podobnej farby..., prišiel pred nich opäť a tentoraz spolu s baziliánom Vladimírom Timkovičom. Otec Cyril Stavěl im vysvetlil, že predstavený Timkoviča pochádza z Kanady a nerozumie pomerom v Československu, a preto s jeho dovolením on prišiel vysvetliť požiadavku Timkoviča o získanie politického azylu v Taliansku... Bolo vidno, že o. Cyrila Stavěla, OSB, už poznali z predchádzajúceho pohovoru a že si svojim vystupovaním už získal ich srdcia. Boli už spolu kamarátmi, a to aj vďaka jeho veľmi sviežemu, priateľskému a veselému zjavu... Pre Talianov je totiž typické, že vedia oceniť srdečnosť a emotívnosť. Sami sa veľmi ľahko vedia rozčuľiť a veľmi ľahko a spontánne sa opäť stanú priateľmi.

Postarší Slováci žijúci na *Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme* neraz poučovali mladých emigrantov, že ak napr. na nich nejaký taliansky policajt začne kričať, napr. pre nejaký dopravný priestupok, majú byť ticho a pokorne skloniť hlavu, nijako neprotirečiť... Keď sa policajt poriadne vykričí, po pár minútach dostane výčitky svedomia, že to s prísnosťou prehnal a potom, keď nevidí protireakciu, len pokorné uznanie viny, sa naraz správa kamarátsky, ba priestupkára začne priateľsky potľapkávať po pleci a niekedy mu aj odpustí pokutu... Jednému slovenskému saleziánovi-kňazovi zo *Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme*, sa napríklad raz stalo, že sa potreboval s autom otočiť

na veľkom prázdnom parkovisku uprostred ktorého stál policajt. Vo veľkej tréme sa však otočil tak nešťastne, že policajtovi temer prešiel po špičkách jeho topánok... Tento sa náramne rozčúľil, ale pokornému kňazovi nakoniec len dohovoriť a dal mu za pokutu *Otče náš* a *Zdravas Mária*... a rozišli sa ako starí priatelia...

Otec Cyril Stavěl, OSB, podobne ako v predchádzajúcom prípade komisii v krátkosti vysvetlil existenciu komunistickej organizácie pre kňazov v Československu, ktorá sa volala *Pacem in terris* a ktorá združovala všetkých komunistom lojálnych katolíckych kňazov. V rámci tejto organizácie im komunisti dávali inštrukcie, čo majú robiť... Členovia komisie sa čudovali, že veď predsa tak isto sa volala slávna sociálna encyklika pápeža Jána XXIII. Pohoršení pokyvovali hlavami, ako v Československu túto encykliku komunisti zneužili a podľa nej nazvali kňazskú organizáciu obmedzujúcu voľnú pastoračiu katolíckych kňazov... Timkovič nerozumel všetkému, čo hovorili, ale z ich správania sa a prikyvovania hlavami bolo jasné, že Hospod' Boh zaúradoval a politický azyl dostane...

Keď vyšli z miestnosti, **o. Cyril Stavěl, OSB**, sa srdečne rozlúčil s **o. Severiánom Š. Yakymyshynom, OSBM** i Timkovičom a rozišli sa... Nikdy predtým a ani

o. Cyril Stavěl,
OSB v r. 1990

nikdy potom sa viac nevideli. Objavil sa nečakane ako biblický Melchisedek – kráľ Sálema, aby splnil Božiu vôľu a rovnako záhadne zmizol. Ako sa Timkovič od benediktína Michele Františka Huliaka dozvedel neskôr, zomrel o dva roky nato a to na komplikácie po operácii, ktorú podstúpil v Prahe (r. 1990). Zomrel pár mesiacov po svojom návrate do vlasti a mesiac po prevzatí starodávneho benediktínskeho *Emauzského kláštora v Prahe* od *Československej akadémie*

vied, ktorá v ňom za socializmu sídlila... A Timkovič na neho celý svoj zvyšný život spomínal vo svojich modlitbách...

O. Cyril Stavěl bol veľkým benediktínom zlatého milujúceho srdca a svätého života. Miloval blížnych nie slovami, ale veľmi prakticky. Klobúk pred ním dolu a veľký úklon... Bol úprimne oddaný Hospodu Bohu, čo nevyžarovalo len z jeho premodlenej tváre, ale aj z každého praktického gesta a skutkov milosrdenstva voči núdznemu blížnemu. Pomohol Timkovičovi, lebo v ňom videl človeka v núdzi. Urobil nezištný dobrý skutok.

Timkovič neskôr, zakaždým, keď si spomenul na onen trápny, ale zároveň zázračný deň, s úprimným srdcom ďakoval Hospodu Bohu, že v danej miestnosti nienáhodne (náhoda sama osebe neexistuje) boli obaja benediktíni, český a slovenský, lebo ak by tam neboli v ten istý deň a v tú istú hodinu, Timkovič by politický azyl nikdy nedostal... A určite by ho nebol dostal ani vtedy, ak by s ním do miestnosti vstúpil jeho baziliánsky predstavený... Tento by určite nevedel vysvetliť situáciu tak, ako naturalizovaný Talian český benediktín o. Cyril Stavěl. Hospod' Boh vo svojej neomyšlenej Prozreteľnosti dopustil neočakávaný a prirodzenými dôvodmi neodôvodniteľný strach na baziliánskeho predstaveného o. Severiana Š. Yakymyshyna, ktorý poslúžil len ako nevyhnutný doprovod, a morálna podpora. Tiež komisia si bola vedomá, že sedí pred dverami a kedykoľvek si ho môže zavolať... Hospod' Boh vnukol dobrú myšlienku benediktínovi o. Cyrilovi Stavělovi (1921-1990), aby pomohol... A on ako skutočný svätec nutkanie k dobrému spontánne uposlúchol a stal sa tak Božím anjelom-poslom, aby Boh skrze jeho charizmu Timkovičovi zázračne pomohol.

Tak Timkovičovi k politickému azylu dopomohli dvaja anjeli – Boží posli: prvým bol slovenský biskup Dominik Hrušovský a druhým český benediktín o. Cyril Stavěl.

o. Jozafát Vladimír Timkovič, OSBM, Košice, Slovensko, 25. mája 2015

www.spravy.narod.ru

Roma, 25 GEN. 1989 19

Ministero dell'Interno

DIREZIONE GENERALE
DEI SERVIZI CIVILI

COMMISSIONE PARITETICA ELEGGIBILITA'

Divisione Ass. prof. *Sex*
Prot. N. *999/50* Allegati

Al Sig. TIMKOWICZ VLADIMIR
c/o PADRI BASILIANI
V.S. JOZEFAT N°8
OOIOO R O M A

Risposta al Foglio del
Div. *Sex* N. *2*

OGGETTO: Trasmissione certificato di eleggibilita'.

RACCOMANDATA A.R.

Si comunica che la Commissione Paritetica di Eleggibilità, nella riunione tenutasi a Roma in data 14.12.1988 ha riconosciuto alla S.V. la qualifica di "rifugiato" ai sensi della Convenzione di Ginevra del 28.7.1951.

Si unisce, pertanto, il relativo certificato di eleggibilità, con preghiera di un cortese cenno di riscontro.

IL SEGRETARIO C.F.E.
(D. ssa A. BALDI)

Sprievodný list z Ministerstva vnútra Talianskej republiky v ktorom Timkovičovi zpolonizovali priezvisko na Timkowicz

Obliečka br. Jozafáta Vladimíra Timkoviča, OSBM (1964) do baziliánskeho habitu generálnym predstaveným baziliánov na celom svete o. Izidorom J. Patrylom, OSBM (1919) oblečenom v zlatých rizach. Úplne vľavo je o. Vitalij Pidskaľnyj, OSBM (1921), u ktorého sa Timkovič spovedal. Úplne vpravo najbližšie pri Timkovičovi je ihumen monastyra a generálny ekonóm baziliánov o. Severian Š. Jakymyšín, OSBM (1930).

Fotené na sviatok sv. Vasilija Velikoho - 1. januára 1989 v cerkvi Generálnej kúrie oo. Baziliánov v Ríme na Via San Giosafat 8.